

*batná cipőtalpad nyikorgását, a lépéseid már
nem követi. a fák alatt kitaposott gyepen va-
laki biciklit ad el, felnézel, apró örvény a ka-
leidoszkóp közepén. a nyers levélszeletké-
nedvei élesen orrodba vágnak. megszedülsz,
az ösvény végén bizonytalan fény, a gyújtó-
pontok céltalansága. a lombok között elhajló
perspektíva, a látószög íve. a melegtől egyre
keményebb kerekekben a vasreszelék. lassú
defektek, a kanyargó nyomvonal elkopó min-*

*tázatai, régen várt leállás. a motorcsend, mi-
re végigérsz*

pápatér

*mintha csak ez a sáv lenne fontos a térből, a
többi száraz mélység. a többit, alul, nem is a-
kartad kipróbálni. a sárga kavicsban guggolva
végig, varadat piszkáltad. pajzs alatt könnyű
szemcsék, üvegforgácsok rendje. a térd ropo-
gása, át a téren. morzsákon a gerlék*

NAGY HAJNAL CSILLA

Oda-vissza

*Vettél nekem egy vonatjegyet
oda-vissza
mindenhova
mindenhonnan
de csak az út van benne
és sehol sem szállhatok le
különben sem vagyok megfelelő turista
mondod
rideg nevetéssel kísérve
és én odaérek valahova
mindenhova
ismerem a világ összes vasútállomását
láttam mindenkit
elindulni
és*

megérkezni
mint téged
csak köztes állapotok
kikapcsolt fűtésű
leoltott villanyú kupékban
élek
titkos hálózatokon keresztül
szállok át
indulok mindig éppen
valahonnan vissza
és
valahova oda
mindig csak álmomban járom be
a tereket
míg sötétbe borul a város
de már csak síneken él a képzeletem
mindent úgy látok magam előtt
ahogy egyenes vektorokon
irányított szakaszokon
időnként érintett kereszteződésekben
halad
de sokkal több ember van mint vonat
álmomban elkezdtek összeütközni
eleinte bosszúságok voltak csupán
de egyre elviselhetetlenebb lett
megoldást kellett találni
vonatokká kellett válniuk
az embereknek
kutyáknak
guruló terméseknek
amikor ketten összeütköznek
nincs bosszúság
összeolvadnak
csak az életnek ez a szükségszerű
mechanizmusa van
és egyre nőnek
egyre vonatszerűbbek
és már alig indulnak
már alig érkeznek
minden és mindenki vonat
csak én szállok át
titkos hálózatokon keresztül
nem vagyok kívül
én nem vagyok odakint
én nem tudok ütközni

*én nem tudok összeolvadni
én egy üvegbúra alatt élek
biztonságban
érintkezési pontok nélkül
és ez évek óta így megy
szükségszerűen abban a lénycsoportosulásban
is kellett már utaznom amelynek
te részese vagy
de nem tudom
nem érzem
csak szorongatom
univerzális retúrjegyemet
mindenbóvá és mindenbonnan
holott már nincsenek terek
senki sem ellenőrzi a jegyem
a sok pecsétől úgyis már csak egy
téglalap alakú fekete papír
annyi lyukkal hogy anyaga sincs
már nem tudom mit keresek
mit kerestem mikor elindultam
kerestem-e egyáltalán
bármit
is
bármikor
két egység maradt a világban
zakatolás
és
összeolvadás
és én egyikben sem
nem
egyikben sem vehetek részt
amilyen kicsi vagyok
amilyen védett
amilyen anyagtalan
összeolvadásra úgyis alkalmatlan lennék
sőt ez talán sosem volt másként
a zakatolás meg
igen
azt talán megpróbálhatnám
halkan
hogy senki se hallja
a többiek hangos zakatolása miatt még
én magam se.*